

hvor Præster kunne tage Deel i Forhandlingerne, men ikke i Afstemningen), ville vorde hørte, forinden der foretoges nogen Forandring i de almindelige Bestemmelser for de kirkelige Forhold og Anliggender." To andre Landemoder (Holland-Falsters og Sjællands) have indskrænket sig til at andrage paa: „at det maa have sit Forblivende ved, hvad der hidtil (det vil sige: fra forrige Aar af) har været fulgt som Regel, at ingen Lov, Kirkens Anliggender angaaende (Sjællandske Landemode: „reen kirkelige Anliggender“) vedtages, uden at der først er givet Landemoderne Leilighed til at yttre sig“. Med størst Bestemthed og Usforbeholdenhed er den samme Tanke udtalt af Landemodet i Aarhus: „Vi kunne naturligviis ikke Andet end ønske . . ., at reent kirkelige Anliggender maae afgjøres, uden Rigsdagens Mellemkomst, af Hans Majestæt Kongen, efter indhentet Betænkning eller indgivet Forslag fra Biskopperne og Landemoderne, om hvem det tør forudsættes, at de sætte sig i levende Forbindelse med Præsterne og Menighederne, samt at de blandede Anliggender, som ikke kunne undrages Rigsdagens Behandling, ei blive afgjorte, uden at Kirken igjennem sine for Tiden bestaaende Organer (Landemoderne, ialfald under en upvidet Form) har faaet Afgang til at yttre sig. Men vi antage, at det ikke under de nuværende Forhold er nødvendigt eller hensigtsmæssigt at andrage paa, at disse Bestemmelser fastsættes ved nogen Lov; thi at Hans Majestæt Kongen ad administrativt Veie afgjør reent kirkelige Anliggender ved Biskop-

perne efter indhentet Betænkning fra Landemoderne, er i Overensstemmelse med Geistlighedens Privilegier og mangeaarig Praxis. Med noget selvstændigt Forslag til en Kirkeforfatning kunne vi saa meget mindre være tilbøielige til at fremkomme for Ministeriet, som vi ved vort for 2 Aar siden afholdte Landemode erklærede, at det første Skridt til at søge at ordne Folkekirkens Forfatning maatte skee ved, at Menighedsraad bleve oprettede. Saavidt det under denne Mellemtilstand ikke kan undgaaes, at Lovforslag af kirkeligt Indhold maae blive behandlet paa Rigsdagen, er det os en Beskyggelse, at Deres Excellence har opfyldt det indstændige Ønske . . ., at der maatte gives Geistligheden paa Embedsvegne, og navnlig hvert Stifts Landemode, Leilighed til desangaaende at yttre sig. Følgelig vilde det være baade inconseqvent og usjønsont, om vi for nærværende Tid dristede os til at fremkomme med nye Forslag til en Forfatning for den danske Folkekirke.“

Rettelse.

Nr. 14, Sp. 207, Lin. 2 f. o.: „Drejer (anm. Fors. paa Grund af Sygdom)“ las: „Drejer (anm. Fors. paa Grund af Forretn.)“